

Številka: Up-893/16-7

Datum: 21. 11. 2016

SKLEP

Senat Ustavnega sodišča je v postopku za preizkus ustavne pritožbe, ki sta jo vložili družbi ONISAC, d. o. o., Ljubljana, ki jo zastopa direktor Sergej Racman, in KOLOSEJ ZABAVNI CENTRI, d. o. o., Ljubljana, ki jo zastopa direktor Zoran Hrovatin, na seji 21. novembra 2016

sklenil:

1. Ustavna pritožba zoper sklep Višjega sodišča v Ljubljani št. Cst 575/2016 z dne 14. 10. 2016 se sprejme v obravnavo.

2. Do končne odločitve Ustavnega sodišča se zadrži nadaljnje opravljanje dejanj v stečajnem postopku nad družbo Kolosej kinematografi, d. o. o. – v stečaju, Ljubljana, ki se vodi pred Okrožnim sodiščem v Ljubljani pod št. St 5708/2014.

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Sodišče druge stopnje je z izpodbijanim sklepom delno ugodilo pritožbama upnic in spremenilo sklep sodišča prve stopnje o potrditvi prisilne poravnave, o terjatvah, ugotovljenih v postopku prisilne poravnave, in o naložitvi plačila terjatev upnikom pod pogoji potrjene prisilne poravnave ter začelo stečajni postopek nad stečajno dolžnico Kolosej kinematografi, d. o. o., Ljubljana (v nadaljevanju dolžnica). Pojasnilo je, da sta pritožnika kot navadne terjatve prijavila terjatve iz naslova solidarnega poroštva po sklenjenih posojilnih oziroma kreditnih pogodbah bankam oziroma iz naslova pristopa k dolgu. Upraviteljica naj bi v osnovnem in dopolnjenem seznamu preizkušenih terjatev v opombi navedla, da te terjatve priznava pod odložnim in razveznim pogojem, ki naj bi se uresničil, kolikor bi pritožnici poravnali dolg do bank. Na ugovor pritožnic naj bi sodišče prve stopnje s sklepom o preizkusu terjatev z dne 22. 4. 2016 med drugim odločilo, da se

pri prijavljenih terjatvah pritožnic v stolpcu "Opombe upravitelja" pravilno navede, da sta pritožnici prijavili navadne terjatve in ne pogojne terjatve. To naj bi imelo za posledico, da je bila pri navedenih terjatvah pritožnic izpuščena opomba upravitelja, iz katere naj bi izhajalo, da so njune terjatve priznane pod razveznim pogojem oziroma odložnim pogojem. Upravitelj naj bi tako pri glasovanju o sprejetju prisilne poravnave upošteval količnik, ki velja za navadne terjatve in je višji od količnika, ki velja za navadne terjatve, vezane na odložni pogoj. Sodišče druge stopnje je menilo, da je nižje sodišče zmotno sledilo upraviteljevemu poročilu o glasovanju, saj naj bi bilo treba količnik za glasovanje določiti glede na dejansko opredelitev terjatve v prijavi terjatve. Upravitelj naj bi bil namreč dolžan upoštevati 201. člen Zakona o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju (Uradni list RS, št. 13/14 – uradno prečiščeno besedilo, 10/15 – popr. in 27/16 – v nadaljevanju ZFPPIPP), kar naj bi pomenilo, da mora upravitelj pri določitvi količnika za glasovanje priznanih oziroma verjetno izkazanih navadnih terjatev upoštevati, ali gre za terjatve povezane z odložnim pogojem tudi, če to v opombah pri posamezni terjatvi v končnem seznamu preizkušenih terjatev ni izrecno navedeno. Pri regresni terjatvi solidarnih porokov do dolžnika naj bi šlo za navadno terjatev, povezano z odložnim pogojem. Do prehoda upnikovih pravic na poroka, ki je poravnal upnikovo terjatev, naj bi prišlo na podlagi zakona. Plačilo od dolžnika naj bi porok lahko zahteval šele, ko bi plačal upnikovo terjatev. V obravnavanem primeru naj ne bi nobena od pritožnic zatrjevala niti dokazala, da je katero od terjatev iz naslova danega poročila oziroma pristopa k dolgu plačala. To naj bi pomenilo, da se odložni pogoj (plačilo upnikove terjatve) še ni izpolnil. Glede na navedeno je sodišče druge stopnje ugotovilo, da je nižje sodišče za navedene terjatve upoštevalo napačen količnik. Ob upoštevanju po mnenju sodišča druge stopnje pravnega količnika je to sodišče ponovno izračunalo delež glasovalnih pravic iz tretjega odstavka 201. člena ZFPPIPP in ugotovilo, da ta delež znaša 50,41 odstotkov, kar naj bi pomenilo, da večina, potrebna za sprejetje prisilne poravnave, ni bila dosežena. Sodišče druge stopnje je zato na podlagi prvega odstavka 208. člena v zvezi s prvim odstavkom 242. člena ZFPPIPP začelo stečajni postopek nad dolžnico. Glede navedb dolžnice v odgovoru na pritožbo pa je sodišče še pojasnilo, da je bilo o vprašanju, ali gre pri dveh bankah za navadne ali zavarovane terjatve, že pravnomočno odločeno s sklepom sodišča druge stopnje, zato naj na njene navedbe o tem ne bi bilo treba odgovarjati. Zmotno pa naj bi bilo tudi stališče dolžnice, da je zaradi upoštevanja načela *ne bis in idem* s pravnomočnostjo končnega seznama preizkušenih terjatev že določen tudi količnik za glasovanje terjatev pritožnic.

2. Pritožnici zatrjujeta kršitev 2., 22. in 23. člena Ustave. Sodišče druge stopnje naj bi spregledalo, da so terjatve pritožnic navadne terjatve in ne pogojne. To naj bi jasno in nedvoumno izhajalo iz končnega seznama preizkušenih terjatev z dne 20. 4. 2016, ki naj bi kot sestavni del sklepa sodišča prve stopnje o preizkusu terjatev z dne 22. 4. 2016 postal pravnomočen s sklepom sodišča druge stopnje št. Cst 320/2016 z dne 21. 6. 2016. S tem, ko naj sodišče druge stopnje tega ne bi upoštevalo, naj bi poseglo v navedeni pravnomočen sklep o preizkusu terjatev. S tem naj bi izvotlilo pravico pritožnic do učinkovitega sodnega varstva (23. člen Ustave). Izpodbijani sklep naj bi bil tudi notranje

protisloven, s čimer naj bi bil kršen 22. člen Ustave. Sodišče druge stopnje naj bi namreč v 7. točki obrazložitve izpodbijanega sklepa ugotovilo, da je bilo v postopku prisilne poravnave pravnomočno ugotovljeno, da so terjatve pritožnic navadne terjatve, v nadaljevanju pa je kljub temu izhajalo iz predpostavke, da so te terjatve povezane z odložnim pogojem, in ugotavljalo, ali je bil ta pogoj do faze ugotavljanja izida glasovanja že izpolnjen. Tako ravnanje sodišča druge stopnje naj bi bilo samovoljno oziroma arbitrarno, saj naj ne bi upoštevalo končnega seznama terjatev. Obrazložitev sodišča, da dejstvo, da je terjatev navadna in kot taka navedena v končnem seznamu preizkušenih terjatev, samo po sebi še ne določa količnika za glasovanje o prisilni poravnavi, naj bi bila vsebinsko prazna. Za kakšno vrsto terjatve gre, naj bi bilo namreč treba izhajati iz pravnomočnega sklepa o preizkusu terjatev, katerega sestavni del je tudi končni seznam preizkušenih terjatev. Sodišče prve in druge stopnje naj ne bi obrazložili, zakaj sta pri ugotavljanju izida glasovanja o prisilni poravnavi upoštevali tudi terjatve bank, za katere je bilo v postopku zatrjevano, da so zavarovane terjatve. V poročilu o finančnem položaju in poslovanju dolžnice naj bi bilo namreč navedeno, da gre za zavarovane terjatve, glede katerih naj banki ne bi smeli glasovati. Zato jih naj sodišči ne bi smeli upoštevati pri izidu glasovanja o prisilni poravnavi.

3. Pritožnici predlagata sprejem ustavne pritožbe v obravnavo, ker so jima bile kršene človekove pravice, ki so imele zanj hujše posledice. Predlagata začasno zadržanje izvrševanja izpodbijanega sklepa Višjega sodišča ter določitev zakonitega zastopnika dolžnice, ki naj bi bil direktor druge pritožnice. Navajata, da je zadržanje potrebno, ker v primeru morebitne ugoditve ustavni pritožbi ne bo več mogoče vzpostaviti prejšnjega stanja. Upoštevati naj bi bilo namreč treba načrt finančnega prestrukturiranja, na katerem temelji predlog prisilne poravnave, ki zaradi začetka teka stečajnega postopka ne bo več uresničljiv. To naj bi pomenilo, da nadaljevanje postopka prisilne poravnave ne bi bilo več smiselno. Morebitno zadržanje stečajnega postopka pa naj za upnike, ki so glasovali zoper prisilno poravnavo, in tiste, ki terjatev niso prijavi, ne bi pomenilo nastanka nenadomestljive škode, saj bi bilo poplačilo njihovih terjatev iz stečajne mase le odloženo, v vmesnem času pa bi natekle tudi zakonske zamudne obresti. Pritožnici predlagata tudi absolutno prednostno obravnavo zadeve.

B.

4. Senat Ustavnega sodišča je ustavno pritožbo sprejel v obravnavo. O njeni utemeljenosti bo odločalo Ustavno sodišče, ki bo presodilo, ali so bile z izpodbijano sodno odločbo kršene človekove pravice oziroma temeljne svoboščine pritožnic (1. točka izreka).

5. Če je ustavna pritožba sprejeta v obravnavo, lahko po 58. členu Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – v nadaljevanju ZUstS) senat ali Ustavno sodišče na nejavni seji zadrži izvršitev

posamičnega akta, ki se z ustavno pritožbo izpodbija, če bi z izvršitvijo nastale težko popravljive škodljive posledice. Senat Ustavnega sodišča ocenjuje, da je v obravnavanem primeru izkazan nastanek težko popravljivih škodljivih posledic. Iz okoliščin primera namreč izhaja, da v primeru kasnejše ugoditve ustavni pritožbi škodljivih posledic, ki bi nastale z nadaljnjim tekom stečajnega postopka nad dolžnico, ne bi bilo več mogoče odpraviti. Kot v vsakem stečajnem postopku bi tudi tukaj prišlo do značilnih dejanj, kot je unovčevanje premoženja dolžnice. V tem primeru morebitna ugoditev ustavni pritožbi ne bi izboljšala pravnega položaja pritožnic, saj zaradi teh dejanj ne bi bilo mogoče odpraviti nastalih (pravnih) posledic. Na drugi strani pa zadržanje teka stečajnega postopka ne more imeti enako hudih škodljivih posledic za upnike stečajnega postopka, saj bi v primeru neuspeha pritožnic v postopku pred Ustavnim sodiščem pomenilo le (kratkotrajno) odložitev teka stečajnega postopka do odločitve Ustavnega sodišča. Zato je senat Ustavnega sodišča na podlagi 58. člena ZUstS odločil, da se do končne odločitve Ustavnega sodišča zadrži nadaljnje opravljanje dejanj v stečajnem postopku nad dolžnico (2. točka izreka).

6. Senat je sklenil, da se zadeva obravnava absolutno prednostno.

C.

7. Senat je sprejel ta sklep na podlagi druge alineje drugega odstavka 55.b člena in 58. člena ZUstS ter petega odstavka v zvezi s tretjo alinejo tretjega odstavka 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 86/07, 54/10 in 56/11) v sestavi: namestnica predsednice senata dr. Etelka Korpič – Horvat ter člana dr. Mitja Deisinger in Jan Zobec. Sklep je sprejel soglasno.

dr. Etelka Korpič – Horvat
Namestnica predsednice senata